

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot (przewodniczący)

SSN Paweł Księżak (sprawozdawca)

SSN Joanna Lemańska

w sprawie ze skargi D. K.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
II AKa 60/24,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i
Spraw Publicznych w dniu 13 maja 2025 r.,

odrzuca skargę.

Paweł Księżak Oktawian Nawrot Joanna Lemańska

UZASADNIENIE

Pismem z 12 grudnia 2024 r. skierowanym do Sądu Apelacyjnego w Warszawie i
zatytułowanym jako „skarga” D. K. (dalej: „Skarżący”), domagał się:

1. sprawdzenia czy w postępowaniu sądowym toczącym się
przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie pod sygn. akt II AKa 601/24 nastąpiła
przewlekłość postępowania;
2. w przypadku stwierdzenia przewlekłości zasądzenia na rzecz Skarżącego kwoty
20 000 (dwadzieścia tysięcy) złotych tytułem zadośćuczynienia – odszkodowania;

3. nadania orzeczeniu zapadłemu w związku ze złożeniem tego pisma klauzuli natychmiastowej wykonalności;
4. obciążenia kosztami postępowania Skarb Państwa.

W uzasadnieniu Skarżący wskazał, że w jego ocenie skarga jest w pełni uzasadniona samą długością postępowania wynoszącą 4 lata. Ponadto okolicznością, iż w sprawie dwukrotnie następowały ponad roczne okresy bezczynności, w przeciągu których sąd nie podejmował żadnych czynności zmierzających do rozpoznania sprawy, w szczególności nie zarządzał terminów rozpraw. Z powyższych względów w ocenie Skarżącego w sprawie Sąd Apelacyjny w Warszawie dopuścił się przewlekłości postępowania, co czyni skargę za zasadną.

Mimo wezwania Skarb Państwa – Prezes Sądu Apelacyjnego w Warszawie nie zajął stanowiska wobec zarzutów zaprezentowanych przez Skarżącego w skardze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „u.s.p.p.”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie w tej sprawie trwa dłużej, niż to konieczne dla wyjaśnienia tych okoliczności faktycznych i prawnych, które są istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

W ślad za art. 6 ust. 1 u.s.p.p. określono, że skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Skarga powinna ponadto zawierać żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy (art. 6 ust. 2 pkt 1 u.s.p.p.). Tymczasem Skarżący w skardze domagał się „sprawdzenia czy w postępowaniu sądowym dotyczącym sprawy o sygn. akt II AKa 601/24 doszło do przewlekłości tegoż postępowania”. Skarga nie zawiera zatem w ogóle „żądania

stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy”, czego wymaga art. 6 ust. 2 pkt 1 u.s.p.p.

Ponadto, skarga powinna zawierać również przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie – art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p. Element ten, inaczej niż np. żądanie wydania sądowi rozpoznającemu sprawę zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności, o którym mowa w art. 6 ust. 3 u.s.p.p., stanowi obligatoryjny składnik pisma jakim jest przedmiotowa skarga. Obowiązek przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy, należy rozumieć jako obowiązek szczegółowego wskazania, w czym skarżący upatruje nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. nakaz precyzyjnego przedstawienia konkretnych działań bądź zaniechań sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 marca 2022 r., I NSP 29/22; z 11 stycznia 2024 r., I NSP 236/23 i z 28 lutego 2024 r., I NSP 23/24). Innymi słowy sąd rozpoznający skargę musi wiedzieć, na jakim etapie postępowania doszło – według strony wnoszącej skargę – do przewlekłości, na czym ona polegała (jakie konkretnie czynności procesowe zostały podjęte przez sąd wadliwie lub nie zostały podjęte w ogóle) i czym została spowodowana. Bez wskazania powyższych okoliczności sąd rozpoznający skargę nie jest w stanie dokonać oceny czynności sądu w oparciu o kryteria wskazane w art. 2 ust. 2 u.s.p.p.

Przedmiotowa skarga nie czyni zadość ww. obowiązkowi. Co prawda Skarżący wskazał, że w jego ocenie skarga jest zasadna i w ogólny sposób przytoczył łączny okres postępowania w jego sprawie oraz nadmienił, że w sprawie dwukrotnie następowały ponad roczne okresy bezczynności, to jednak nie wskazał, czy ww. okresy dotyczyły postępowania przed sądem I czy też II instancji, ani nie doprecyzował, dlaczego można w tym wypadku mówić o przewlekłości.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 u.s.p.p., o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo wskaże, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23 oraz z 5 marca 2024 r., I NSP 45/24). Wskazuje się także, że ograniczenie się w skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki tylko co do ogólnego wskazania długości postępowania sądowego należy uznać za

oczywiście niewystarczające dla spełnienia przesłanki „przytoczenia okoliczności uzasadniających żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania” (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07).

Mając to na uwadze, na podstawie art. 9 ust. 1 u.s.p.p. skargę należało odrzucić, jako zawierającą nieusuwalne braki formalne.

Paweł Księżak Oktawian Nawrot Joanna Lemańska

[J.M.]

[a.ł.]